

gerne paa flere Maader. Nu er der gaaet to Aar og nu kommer der en ny Lappeskræder — jeg beder den højtærede Forsvarsminister ikke tage mig dette Udtryk ilde op, det er et Udtryk, jeg ikke har bragt ind i Tinget, men som er bragt ind af hans allierede, hans nære Ven i disse Sager, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg) — nu kommer der altsaa en ny Lappeskræder og bebuder to nye Lapper, eller to gamle Lapper maa man vel kalde det, paa et gammelt Klædebon. Og nu rejse de socialdemokratiske Forespørgere sig op og erklære sig fuldt tilfredse. Jeg erindrer om dette for at vise, hvor meget der er forandret i Løbet af de to Aar, hvor stærkt Socialdemokraterne ere under Udviklings Lov eller under Forvandlings Lov. Jeg skal senere komme tilbage til den Omstændighed. Forinden vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger vedrørende Odense-Affæren.

Jeg skal sige om de to Lapper, her er Tale om, at hvad den første angaar om at gøre Højesteret til tredje Instans, har jeg mine store Tvivl. Jeg tror ikke, det vil gøre Retsplejen forstaaelig, simpel og jævn at føje en tredje Instans til, efter at vi dog fra alle Sider have været enige om, at man i borgerlige Sager kan hjælpe sig med to. Jeg tror ikke, det er Vejen, og jeg tror, det vil være en meget vanskelig Vej at gaa, ogsaa derved, at Sager, der ere afgjorte ved militære eller blandede Domstole, skulde føres ind til en fuldstændig civil Domstol. Jeg tror ikke, den højtærede Forsvarsminister i Virkeligheden vil kunne vinde igennem ved den Betragtning. Men vi kunne jo se paa Lappen, naar den kommer. Hvad den anden Sag angaar, Indskrænkningen af Omraadet for de militære Retter, er jeg enig i at indskrænke dette Omraade. Det er altfor stort nu. Jeg er enig i og kan fuldkommen slutte mig til de Betragtninger, der ere gjorte gældende i dette Ting tidligere, specielt gennem Betænkningen om den borgerlige Retspleje, men jeg vil ikke skjule, at her er den store Vanskelighed at finde den rette Begrænsning, naar det kommer til Stykket. Det har jeg udtalt tidligere og skal ikke opholde mig ved i Dag.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger om Odense-Affæren. Jeg mener, at den Afgørelse, som er truffen deri, ihvor mange gode Sider der end kan nævnes ved den, har dog en meget kedelig Side, nemlig den, at den ligesom drager Sløret for de Misbrug, der, saa vidt man kan

skønne efter de Oplysninger, som foreligge, have fundet Sted med Hensyn til Tjenestegangen eller Tjenesteledelsen ved Kompagniet derovre. Der har, efter hvad der hidtil foreligger, utvivlsomt fundet Misbrug Sted, og disse Misbrug ere ligesaa uimodsigeligt gaaede straffri hen. Man kan længe nok tale om, at der er foregaaet en Irettesættelse, en Tilrettevisning, som det ærede Medlem fra Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) talte om, men det er i Virkeligheden ikke nogen Straf for de stedfundne Misbrug. Socialdemokraterne erklære sig selvfølgelig tilfredse med hele Afgørelsen, men det er ikke tilstrækkeligt, for vi have her i Tinget stadig krævet, at vore Sønner skulde behandles paa rimelig, retfærdig og pædagogisk Maade, naar de komme ind i Tjenesten. (Marott: Det forlange vi ogsaa!) Ja, de Herrer forlange det ogsaa, men de slaa sig nu til Ro uden at forlange Sagen fuldkommen undersøgt og paadømt. Det er nemlig Sagen. (Marott: Ja paadømt!). Ja paadømt, det ærede Medlem skulde vente med sin Afbrydelse et Øjeblik. Jeg siger, at det er den Behandling af Soldaterne, som har fundet Sted, der skal undersøges og behørig paadømmes.

Jeg tænker ikke paa, hvad der er overgaaet Soldaterne med Hensyn til Nattegn. Men ogsaa med Hensyn til Undersøgelsen af Tjenesteledelsen har det ærede Medlem i Virkeligheden erklæret sig tilfreds med alt, hvad der er sket. Men det er jeg ikke. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds har nemlig fuldkommen Ret, naar han i Gaar sagde, at Ansvar for Øvelseskompagniets Uddannelse og Behandling hviler i det hele hos Kompagnichefen. Kaptajnen har Ansvar, derfor er han Kaptajn, derfor har han arbitrar Straffemyndighed, og derfor er han en moden Mand — just fordi han har Ansvar. Ansvar hviler for Resten ogsaa hos Oberstløjtnanten, som skal føre Tilsyn med Sagerne. Derfor er den Behandling, som det ærede Medlem har skildret, en Behandling, som ikke alene Premierløjtnanten, men ogsaa Kaptajnen og Oberstløjtnanten ved Bataillonon bære Ansvar for. Jeg vil haabe, at Tjenesteledelsen ikke er saadan hver Dag, for saa var det rent forfærdeligt, men hvis den blot enkelte Gange er tilsvarende til det, det ærede Medlem skildrede, er det i Virkeligheden en Tjenesteordning, som er ganske umulig, og som vi paa det kraftigste maa søge at faa hindret ikke blot af Hensyn til vore Sønner, men ogsaa af